

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Barbara Godlewska-Michalak (spr.)
Sędzia SA – Małgorzata Kuracka
Sędzia SO (del.) – Marcin Strobel
Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2014 r. w Warszawie
na rozprawie
sprawy z powództwa S.A. w
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
z dnia 20 marca 2013 r.
sygn. akt XVII AmE 133/11
I oddala apelację;
II zasądza od S.A. w na rzecz Prezesa Urzędu
Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) z
tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 marca 2013 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie SA w (...) od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 czerwca 2011 r. DTA – 452-3960/2011/13857/WD.

Zaskarżoną przez powoda decyzją Prezes URE wymierzył przedsiębiorstwu energetycznemu SA w (...) karę pieniężną w wysokości 0,005% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2010, tj w kwocie 300.000 zł w związku z ujawnieniem w powadzonej działalności naruszeniem warunku koncesji polegającym na uchybieniu obowiązkowi określonymu w art. 5 ust. 5 ustawy prawo energetyczne tj. nieprzedstawieniu odbiorcom projektów wprowadzenia zmian w zawartych umowach ze względu na likwidację z dniem 1 stycznia 2011 r. grup taryfowych G11e, G12e, G12p.

Powód (SA w (...)) w swym odwołaniu powołał się na naruszenie -art. 5 ust. 5 w zw. z art. 3 pkt.17 w zw. z art. 47 prawa energetycznego przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w okolicznościach sprawy miał obowiązek przesłania odbiorcom projektu wprowadzenia zmian w zawartych umowach, uznaniu, że nie spełnił niezwłocznie obowiązku w w/w przepisie,

- art. 56 ust. 1 pkt.12 w zw. z art. 56 ust. 6a prawa energetycznego przez przyjęcie, że w okolicznościach sprawy stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znikomy i nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Wydając wyrok Sąd Okręgowy miał na uwadze następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 18 grudnia 2009 r. DTA- 4211-76 (17)/2009/13857/III/WD została zatwierdzona taryfa dla energii elektrycznej na 2010 r. ustalona przez SA dla odbiorców w grupach taryfowych G (przyłączonych do sieci SA),

w której w pkt. 5.1 został zawarty zapis informujący, że grupy taryfowe G11e, G12e, G12p obowiązują do grudnia 2010 r.

W trakcie postępowania administracyjnego o zatwierdzenie kolejnej taryfy, która ostatecznie została wprowadzona przez powodowe przedsiębiorstwo do stosowania z dniem 1 stycznia 2011 r., przedsiębiorstwo zaproponowało dodatkowe punkty (w treści taryfy) w brzmieniu: „3.37 Odbiorcy rozliczani dotychczas wg cen energii właściwych dla grup taryfowych G11e, G12e zostaną podporządkowani do grup taryfowych G11 i G12 o ile nie dokonają zmiany grupy taryfowej w trybie przewidzianym w punkcie 3.1.4” oraz „3.3.8 odbiorcy rozliczani dotychczas wg cen energii właściwych dla grupy taryfowej G 11p zostaną podporządkowani do grupy G 12w o ile nie dokonają zmiany grupy taryfowej w trybie przewidzianym w punkcie 3.1.4”.

Propozycja nie znalazła aprobaty Prezesa URE, gdyż pkt. 3.1.4 taryfy informuje, m.in. że warunki zmiany grupy taryfowej określa umowa kompleksowa. Ponadto w § 25 ust. 1 „Ogólnych warunków umów kompleksowych Energa – Obrót SA”, stanowiących integralną część umowy kompleksowej zawarto zapis ustalający, że taryfa albo zmiana taryfy obowiązującej stają się wiążące piętnastego dnia od ogłoszenia w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki, chyba, że odbiorca w ciągu 14 dni od daty ogłoszenia, wypowie umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia”. Proponowane zmiany w przypadku nieprzedstawienia przez przedsiębiorstwo odbiorcom projektów zmian umów lub nie wypowiedzenia umów przez odbiorców, skutkowałby automatycznym przejściem odbiorców odpowiednio z grup G 11e, G12e, G12p do grup G 11 i G12, co w przypadku większości odbiorców z grupy G 12p byłoby niekorzystne.

Pismem z 29 października 2010 r., 17 listopada 2010 r. i 6 grudnia 2010 r. Prezes URE wezwał powoda do przedstawienia zestawień wystąpień przedsiębiorstwa (od początku wejścia w życie obowiązującej taryfy od chwili obecnej) skierowanych do odbiorców z informacją w sprawie zmiany grupy taryfowej w świetle likwidacji grup taryfowych G 11e, G12e, G12p oraz deklaracji odbiorców o zmianie grupy taryfowej, oraz informacji na temat ilości odbiorców, którzy w chwili obecnej dokonali wyboru nowej grupy taryfowej wraz ze wskazaniem jej nazwy”

W odpowiedzi na powyższe pisma powodowe przedsiębiorstwo informowało, że prowadzi proces związany z informowaniem odbiorców tych grup o nadchodzących

zmianach (pisma z 8 listopada 2010 r. i 22 listopada 2010 r.) Natomiast pismem z dnia 8 grudnia 2010 r. powód wskazał, że w związku z likwidacją grup taryfowych G 11e, G 12e oraz G 12p z dniem 1 stycznia 2011 r. prowadzi proces związany z informowaniem odbiorców tych grup o nadchodzących zmianach. Odbiorcy ci zostaną poinformowani pisemnie o konieczności dokonania wyboru nowej grupy taryfowej w terminie umożliwiającym im dokonanie odpowiednich zmian”

W dniu 24 marca 2011 r. powód w odpowiedzi na zawiadomienie (z dnia 3 marca 2011 r.) o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, wskazał, że 17 grudnia 2010 r. (data zatwierdzenia taryfy) wystosował do odbiorców z grup taryfowych G 11e, G 12e, G 12p pismo , w którym poinformował o końcowym terminie obowiązywania grup taryfowych pozostawiając odbiorcom możliwość wyboru innej grupy taryfowej, spośród tych, które będą obowiązywały po 1 stycznia 2011 r.. jednocześnie powód wskazał, że od dnia 1 stycznia 2011 r. odbiorcy, którzy nie dokonają wyboru będą rozliczani w sposób wskazany w piśmie .

Z zestawień przedstawionych przez przedsiębiorstwo wynika, że 8 odbiorców zadeklarowało zmianę grupy, występując pisemnie od dnia 10 stycznia do 18 stycznia 2010 r. innych 28 odbiorców dokonało wyboru nowej grupy podczas wizyt w BOK w dniach od 3 stycznia 2011 r. do 10 marca 2011 r. W piśmie tym powód wskazywał także, że skoro Prezes URE wezwał go do analizy skutków finansowych wprowadzonych zmian, to świadczyło o trwającym procesie decyzyjnym w zakresie likwidacji grup taryfowych i w związku z tym zasadnym było wstrzymanie się z oficjalnym pisemnym poinformowaniem klientów o zmianach do chwili ich zatwierdzenia.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że :

Bezsporne jest, że w obowiązującej dla powoda taryfie na rok 2010 jest postanowienie, zgodnie, z którym grupy taryfowe G11e, G 12e i G 12p obowiązują jedynie do 31 grudnia 2010 r. W 2010 r. na wniosek powoda toczyło się przez Presem URE postępowanie o zatwierdzenie taryfy dla powoda na 2011 r. Mimo trwającego procesu zatwierdzania nowej taryfy, ani w trakcie obowiązywania poprzedniej taryfy powód nie poinformował odbiorców o konieczności dokonania wyboru nowej grupy taryfowej i nie przedstawił odbiorcom projektów wprowadzenia zmian w zawartych umowach.

Zgodnie z warunkiem 2.1.1 udzielonej powodowi koncesji, jest on zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie – prawo energetyczne i wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do wniosku, że powód uchybił temu obowiązkowi i nie przedstawił odbiorcom projektów wprowadzenia zmian w zawartych umowach ze względu na likwidację z dniem 1 stycznia 2011 r. grup taryfowych. Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt. 1 ustawy – prawo energetyczne (pr. en) w umowie powinna znaleźć się informacja o grupie taryfowej stosowanej w rozliczeniach. Zmiana zatem grupy taryfowej stanowi zmianę umowy. Zmieniając grupę taryfową przedsiębiorca ma obowiązek przedstawić odbiorcy określone informacje dotyczące grupy taryfowej stosowanej w rozliczeniach i warunki wprowadzenia jej zmian. Skoro przedmiot zmian umowy dotyczył grupy taryfowej zgodnie z art. 5 ust. 5 pr.en obowiązek powiadomienia odbiorców z odpowiednim wyprzedzeniem o planowanych zmianach oraz pisemną informacją o prawie wypowiedzenia umowy, ciążył na przedsiębiorstwie (powdzie). Sąd Okręgowy wskazał, że zmiana grupy taryfowej jest samodzielną decyzją przedsiębiorstwa i nie podlega zatwierdzeniu przez Prezesa URE. Wydając decyzję o zatwierdzeniu taryfy Prezes URE bada jedynie zasadność stawek opłat w niej określonych pod względem ekonomicznym. Nawet gdyby stawki opłat nie zostały zatwierdzone, to decyzja nie miałaby wpływu na likwidację grup taryfowych i wprowadzenie w miejsce likwidowanych grup, nowych. Okoliczność zmian grup taryfowych zapowiedziana była w taryfie na 2010 r.

W tym stanie rzeczy nie budziło wątpliwości Sądu okoliczność, że powód naruszył warunki koncesji, a argumentacja powoda wskazująca na przyczyny uchybienia temu obowiązkowi nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu działanie powoda miało na celu zminimalizowanie zagrożenia utraty odbiorców i jednocześnie zmaksymalizowanie zysku przez automatyczne przyporządkowanie odbiorców likwidowanej grupy taryfowej nowej grupie taryfowej, co w przypadku odbiorców grupy G 12p było dla nich niekorzystne.

Tego rodzaju działalność nie tylko naruszała warunki koncesji, ale także stanowiła lekceważenie konsumentów.

Mając zatem na uwadze , że doszło do naruszenia warunku koncesji, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt. 12 pr.en Prezes URE zobligowany był wymierzyć powodowi karę pieniężną, która nie mogła przekroczyć 15% przychodu uzyskanego przez powoda w poprzednim roku podatkowym.

Wymierzając karę pozwany uwzględnił prawidłowo wszystkie przesłanki : stopień szkodliwości czynu, zawinienia możliwości finansowe przedsiębiorcy jego dotychczasowe zachowanie. Nałożona na powoda karę nie jest wysoka, bo stanowi jedynie 0, 005% uzyskanego przychodu. Naruszenie warunków koncesji dotyczyło 263 osób i było dwukrotne. Wymierzona kara spełnia funkcje kary tak prewencyjną, jak i represyjną.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód. Powołując się na naruszeniu prawa materialnego :

- art. 5 ust. 5 w zw. z art. 3 pkt.17 w zw. z art. 47 prawa energetycznego przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że powód miał obowiązek przesłania projektu zmian w zawartych umowach ze względu na likwidację grup taryfowych , przed zatwierdzeniem przez Prezesa URE taryfy na rok 2011 oraz, że powód nie spełnił niezwłocznie obowiązku wynikającego z przepisu;
  - art. 56 ust. 1 pkt. 12 prawa energetycznego w zw. z art. 6 kpa w zw. z art. 48 ust. 1 ustawy o swobodzie gospodarczej polegający na rozszerzeniu katalogu niepenalizowanych zachowań i wymierzeniu powodowi kary z tytułu nieprzestrzegania obowiązków, które nie wynikają z decyzji – koncesji;
  - art. 56 ust. 1 pkt. 12 w zw. z art. 56 ust. 6a prawa energetycznego przez błędne przyjęcie, że stopień szkodliwości społecznej nie jest znikomy i nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary
- wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz orzeczenie o kosztach ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed odniesieniem się do zarzutów apelacji, które dotyczą jedynie naruszenia przepisów prawa materialnego, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne ustalenia

poczynione w toku postępowania administracyjnego, które podzielił Sąd Okręgowy oraz ustalenia Sądu Okręgowego.

Przechodząc do zarzutu naruszenia art. 5 ust. 5 w zw. z art. 3 pkt. 17 w zw. z art. 47 prawa energetycznego Sąd Apelacyjny uznaje go za nietrafny.

Jak wynika z przepisu art. 5 ust. 5 prawa energetycznego projekty umów, o których mowa w ust. 1, 3 i 4 (o umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. oraz umowy kompleksowe) , lub projekty wprowadzenia zmian w zawartych umowach, z wyjątkiem zmian cen lub stawek opłat określonych w zatwierdzonych taryfach, powinny być niezwłocznie przesłane odbiorcy; jeżeli w zawartych umowach mają być wprowadzone zmiany, wraz z projektem zmienianej umowy należy przesłać pisemną informację o prawie do wypowiedzenia umowy.

Art. 3 pkt. 17 w/w ustawy stanowi legalną definicję pojęcia taryfy, zgodnie z nim taryfa to zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą. Zgodnie z rozpatrywaną definicją, taryfa jest zbiorem dwóch elementów, z których jeden to ceny i stawki opłat dla określonych odbiorców, a drugi to warunki stosowania tych cen i stawek opłat wobec odbiorców. Żaden z tych elementów z osobna nie stanowi taryfy, tylko ich łączne zestawienie może tworzyć taryfę (co jest istotne w obliczu obowiązków wynikających z art. 47). Żaden z tych elementów nie ma przy tym charakteru abstrakcyjnego, musi odnosić się do określonych odbiorców. Oznacza to konieczność wyodrębnienia w taryfie grup odbiorców, których dotyczą poszczególne ustalone w niej ceny i stawki opłat oraz warunki ich stosowania. Prowadzi do tego zdeterminowanie w treści taryfy tzw. grup taryfowych oraz zasad, według których odbiorcy są do tych grup kwalifikowani (por. Prawo energetyczne . Komentarz pod red. Z. Murasa i M. Swory). Stanowisko zatem Sądu Okręgowego wskazujące, że Prezes URE zatwierdzając taryfę zatwierdza ceny i stawki opłat wobec odbiorców jest prawidłowe i trafne. Z rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych

zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną wynika, że (§ 2 ust.3.) wynika, że grupa taryfowa oznacza grupę odbiorców kupujących energię elektryczną lub korzystających z usługi przesyłania lub dystrybucji albo usługi kompleksowej, dla których stosuje się jeden zestaw cen lub stawek opłat i warunków ich stosowania.

Na podstawie art. 47 prawa energetycznego przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania.

Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje przedkładają Prezesowi URE taryfy z własnej inicjatywy. Dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się na podstawie umów. Jeżeli w zawartych umowach mają być wprowadzone zmiany, odbiorca wraz z projektem zmienionej umowy powinien otrzymać informację o prawie do wypowiedzenia umowy.

Zgodnie zaś z art. 47 ust. 4 pr.en. przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od dnia jej opublikowania..

Zasadnie zatem przyjął Sąd Okręgowy, analizując powyższe przepisy, że powód obowiązany był, co najmniej w toku postępowania o zatwierdzenie taryfy do poinformowania o konieczności wyboru nowej grupy taryfowej (zgodnie z taryfą z 2010 r z dniem 31 grudnia 2010 r przestały istnieć – likwidowane były grupy taryfowe G 11e, G 12e i G 12p) oraz przesłać projekty umów zawierających zmiany i poinformować o prawie wypowiedzenia umowy. Tymczasem , co trafnie wskazał Sąd w czasie obowiązywania taryfy zatwierdzonej na 2010 r. jak i czasie trwającego postępowania o zatwierdzenie taryfy na rok 2011 nie poinformował odbiorców o konieczności dokonania wyboru nowej grupy taryfowej i nie przedstawił , nie doręczył odbiorcom projektów wprowadzenia zmian w zawartych umowach, nie przesłał im pisemnej informacji o prawie wypowiedzenia umowy.

Argumentacja, że nie można przesłać projektu umowy, bowiem nie znane była taryfa, nie może być zasadnym argumentem, bo decyzja zatwierdzająca taryfę, co wskazywał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.XI.2012 r. III SK 7/12 .jest decyzją administracyjną "okresową", która wygasa z ostatnim dniem okresu, na jaki została zatwierdzona taryfa."

W decyzji zaś zatwierdzającej taryfę na 2010 r. wyraźnie zaznaczono likwidację określonych grup taryfowych, zatem powód miał świadomość, że zmiana dotycząca zaliczenia odbiorców ze zlikwidowanych grup taryfowych do innych musi mieć miejsce. Zatem powinien poinformować odbiorców o tym fakcie i możliwości wypowiedzenia umowy. Na marginesie tylko podkreślić należy, że zarówno stawki, ceny, jak i podział na grupy taryfowe jest zadaniem przedsiębiorstwa. Prezes URE nie opracowuje taryf, a jedynie bada ich zgodność z przepisami w zakresie ustalonych cen, stawek zasad ich stosowania i je zatwierdza, jeśli będą prawidłowe.

Nie jest także uzasadniony zarzut naruszenia art. 56 ust 1 pkt. 12 prawa energetycznego w zw. z art. 6 kpa w zw. z art. 48 ust. 1 ustawy o swobodzie gospodarczej.

Ustawa nie definiuje pojęcia koncesji. W doktrynie powszechnie przyjmuje się, iż koncesja stanowi indywidualny akt administracyjny uchylający zakaz swobodnego podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w danej dziedzinie i tym samym dopuszczający adresata tego aktu (koncesjonariusza) do legalnego wykonywania takiej działalności (W. Jakimowicz, *Publiczne prawa podmiotowe*, Kraków 2002). Wskazuje się zarazem, iż koncesja stanowi odstępianie przez państwo od monopolu w danej dziedzinie (co jest jedną z cech różniących ją od zezwolenia; zob. C. Kosikowski, *Koncesje w prawie polskim*, Kraków 1996, s. 26; R. W. Kaszubski, M. Olszak, *Koncesja a zasada wolności gospodarczej*, Glosa 1998, nr 7, s. 5; M. Waligórski, *Administracyjnoprawna reglamentacja działalności gospodarczej*, Poznań 1998, s. 224; odmiennie A. Lipiński, *W sprawie prawnego charakteru koncesji*, Państwo i Prawo 2004, nr 6, s. 99 i n.).

Koncesja jest udzielana przede wszystkim w interesie publicznym, jest zatem aktem konstytutywnym, przyznającym wskazanemu podmiotowi określone prawo (na mocy koncesji jednostka nabywa to prawo). Na mocy koncesji przedsiębiorca uzyskuje publiczne prawo podmiotowe o treści negatywnej, jest uprawniony do tego, aby w wyznaczonych granicach wykonywał daną działalność w sposób swobodny, tj. bez ingerencji ze strony administracji publicznej w sferę przyznanego mu stanu prawnego. Podobne stanowisko przyjął Sąd Najwyższy uznając, iż koncesja jest publicznym uprawnieniem podmiotowym przyznanym w drodze decyzji właściwego organu

administracji publicznej indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, który spełnia ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej [wyrok SN z dnia 8 maja 1998 r., III ARN 34/98, OSNCP 1999, nr 5, poz. 37].

Zgodnie z art. 46 ust. 2 szczegółowy zakres i warunki wykonywania działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu określają przepisy odrębnych ustaw. Przepisy tych ustaw normują zarówno zagadnienia materialnoprawne jak i proceduralne.

Art 48 ust. 1 u.s.d.g. przyznaje organowi koncesyjnemu istotne uprawnienie, które pozwala mu określić w koncesji szczególne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej .

W literaturze wskazuje się, iż określenie w koncesji szczególnych warunków wykonywania koncesjonowanej działalności oznacza nałożenie na przedsiębiorcę nakazów i/lub zakazów konkretnego zachowania (działania lub zaniechania) z jednoczesnym określeniem terminu podjęcia wskazanych zachowań lub/i terminu osiągnięcia ich określonego rezultatu.

O szczególnych warunkach wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją stanowią przepisy ustaw odrębnych (tych regulujących rodzaje działalności gospodarczej wymienione w art. 46 ust. 1 u.s.d.g.) Przepisy takich ustaw mogą również określać cel wprowadzenia w koncesji szczególnych warunków wykonywania działalności gospodarczej. Taki cel w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych określa art. 37 ust. 1 pkt 5 pr.en.. Zgodnie z tym przepisem warunki wykonywania działalności objętej koncesją "energetyczną" mają służyć właściwej obsłudze odbiorców, w zakresie zapewnienia zdolności do dostarczania paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu wymagań jakościowych, a także w zakresie powiadamiania Prezesa URE o niepodjęciu lub zaprzestaniu bądź ograniczeniu prowadzenia działalności objętej koncesją, w okresie jej obowiązywania.

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zgodnie z warunkami koncesji udzielonej powodowi, na co wskazał Sąd Okręgowy , obowiązany jest on prowadzić działalność objętą koncesją zgodnie z prawem energetycznym i (ustawą) oraz wydanych na jej podstawie przepisów wykonawczych.

Oznacza to, że w ramach udzielonej koncesji powód ma prawo prowadzić działalność gospodarczą, ale przestrzegając przepisów, o których powyżej. Naruszenie zatem przepisów prawa energetycznego oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych stanowi naruszenie warunków koncesji. Naruszenie warunków koncesji skutkować może wymierzeniem kary pieniężnej (art. 56 ust. 1 pkt. 12 pr. en).

W świetle powyższego nie można zgodzić się z argumentacją i zarzutem apelacji w tym zakresie.

Za chybiony uznał także Sąd Apelacyjny zarzut naruszenia - art. 56 ust. 1 pkt. 12 w zw. z art. 56 ust. 6a prawa energetycznego przez błędne przyjęcie, że stopień szkodliwości społecznej nie jest znikomy i nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Przede wszystkim wskazać należy, że pośród fundamentalnych celów prawa energetycznego, które wyznaczają treść zawartych w ustawie regulacji, od początku pozostaje przeciwdziałanie negatywnym skutkom naturalnych monopolii, zapewnienie rozwoju konkurencji oraz równoważenie interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii .

Trafnie przyjął zarówno Prezes URE, jak i Sąd Okręgowy, że nieprzedstawienie przez powoda projektów wprowadzenia zmian w zawartych umowach , w szczególności dla odbiorców z grupy G 12p uniemożliwiło im racjonalne przygotowanie się do wyboru najodpowiedniejszej dla nich grupy taryfowej. Odbiorcy pozbawieni zostali możliwości racjonalnej oceny zużycia energii elektrycznej pod kątem wyboru nowej grupy. Nie sposób uznać za nielogiczny wniosek Sądu, że działanie powoda może być postrzegane , jako zminimalizowanie zagrożenia możliwej utraty odbiorców i jednocześnie zmaksymalizowanie zysku poprzez automatyczne podporządkowanie odbiorców grupy taryfowej G 12p do grupy taryfowej G 12w, co był dla nich niekorzystne. Działanie takie można zakwalifikować nie tylko jako godzące w interesy konsumentów ale także innych przedsiębiorców działających na tym rynku.

Nie sposób zatem w takich okolicznościach uznać, że stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jest znikomy. Zagrożenie interesów konsumentów oraz innych podmiotów działających na rynku stanowi zawsze o dużym stopniu niebezpieczeństwa, zwłaszcza , że umowy, w stosunku do której powód nie przedstawił projektów zmian

umów są umowami, które dotyczą dużej ilości podmiotów. Zasadnie też wskazał Sąd Okręgowy, że stwierdzenie naruszenia warunków koncesji było dwukrotne.

Okoliczność natomiast, że powód, po zatwierdzeniu przesłał zawiadomienia listownie, a pracownicy powoda kontaktowali się telefonicznie, przesyłano ulotki, załączane do faktur by w ten sposób minimalizować skutki ewentualnego, w ocenie powoda, naruszenia, została wzięta po uwagę przy wymierzaniu kary.

Rozważając zasadność i wysokość wymierzonej kary wskazać należy, co następuje: Kary pieniężne, uregulowane w rozdziale 7 prawa energetycznego są sankcjami administracyjnoprawnymi. Funkcją tych kar jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw energetycznych z celami prawa energetycznego.

Zasadnie wskazał Sąd Okręgowy, że kara pieniężna ma działać wychowawczo na ukarany podmiot na tyle, aby w przyszłości nie pojawiały się ze strony adresata takie same uchybienia. Ma ona stanowić realną, odczuwalną dolegliwość dla ukaranego podmiotu, ale być także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość. Kara ta pełni funkcję prewencji szczególnej i ogólnej

Ustawodawca uregulował przesłanki wymiaru kary pieniężnej. Na podstawie art. 56 ust. 6 pr. en., ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE zobowiązany jest do uwzględnienia enumeratywnie wskazanych czterech przesłanek normatywnych, tj.:

- 1) stopnia szkodliwości czynu,
- 2) stopnia zawinienia,
- 3) dotychczasowego zachowania oraz
- 4) możliwości finansowych adresata kary pieniężnej.

Odnosząc się do oceny stopnie szkodliwości czynu Sąd Apelacyjny powołuje się na rozważania powyżej uczynione.

Oceniając stopień zawinienia stwierdzić należy, z uwagi na przyjęty w prawie energetycznym model odpowiedzialności obiektywnej przesłanka ta nie jest normatywną przesłanką odpowiedzialności karnoadministracyjnej. Jednakże ma zasadnicze znaczenie przy określaniu wysokości kary pieniężnej. Rozważając stopień winy stwierdzić należy, że można przyjąć, że stopień winy nie jest na tyle znaczny, by uznać, że powód powinien ponieść karę pieniężną w maksymalnej wysokości. Trafnie podniesione zostało, tak w decyzji, jak i zaskarżonym wyroku, że sposób wyboru zachowania

powoda nie był prawidłowy i doprowadził do naruszenia warunków koncesji,. Trafnie też wskazano, że przy wymiarze kary nie można pominąć faktu, że powód został już raz ukarany za stosowanie taryfy niezgodnie z jej warunkami.

Ostatnią normatywną przesłanką wymiaru kary , zgodnie z w/w przepisem jest sytuacja finansowa adresata kary. Ten element systemu sankcjonowania naruszenia obowiązków normatywnych powiązany jest ściśle z zasadą proporcjonalności, nakazującą stosowanie środków prawnych (także skutkujących negatywnie w aspekcie majątkowym dla adresata), które:

- 1) nie są nadmiernie uciążliwe i
- 2) pozostają we właściwej proporcji do charakteru czynu oraz skutków naruszenia obowiązujących norm prawnych.

Analizując w kontekście powyższym wysokość nałożonej kary nie sposób uznać za nieadekwatną do możliwości finansowych powoda. Nie jest ona nadmierna, pozostaje we właściwej proporcji do charakteru czynu i skutków naruszenia,

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację, uznając, że nie jest ona uzasadniona.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Na oryginalne własnoręczne podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam...

[Handwritten signature]

